

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρομῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου εἴκοσι κι' ἑννέα
κι' ἀπὸ παντοῦ προγράμματα γενναῖα.

Τρακόσα σαράντα κι' ἑννιά
καὶ τρεῖς πολλὰ ὅδ' ὅν νουνιῖα.

Κι' ὁ «Ρωμῆς» γιὰ τὸν Μελά
θὰ ὁᾶς πάρη τὰ μαλά.

Καὶ τί ἀσκέρι μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ Μελά!...
ταραχὴ! τί ἀντάρα!... ταλαμπουμπα, ταλαλά.
ὅταν τὸν τὸ φουσάτω κι' ἄλλο ἔρχεται μπουλουκι
ὅλοι λένε πῶς θὰ ρίξουν τοῦ Μιχάλη μονοκούκι,
ὅς ἐπρώχουν καὶ τοὺς σπρώχνεις καὶ ἰδρώνεις καὶ γελᾷς
ὅς φωνάζεις μὲ τοὺς ἄλλους «ζύντε, 'βγῆκε ὁ Μελάς.»

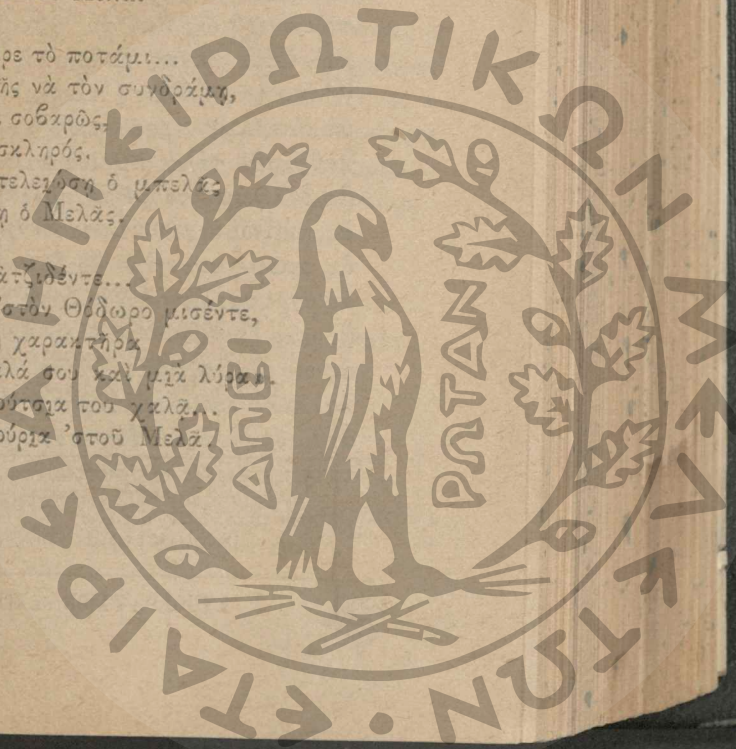
ὅς ἔξω τὰ γελέκα, ἔξω ἔξω τὰ σουρτοῦκα,
ταλαμπουμπα μιὰ ρουκέτα, ταλαλά μιὰ τρακατροῦκα.
ὅς καλοὶ νοικοκυραῖοι, τί τῆς Πλάκας ἀνταμάκια!...
ὅς μέσα, ζήτω κι' ἔξω, τράκα τροῦκα τὰ παλαμάκια...
ὅς πλοῦστε παντιέρας καὶ σηκώστε τῆς 'ψηλά...
ὅς κούτε, βρε ἀδέλφια, κι' ὅλοι γιούρια 'στοῦ Μελά.

ὅς ἔξω τὰ σεκέτσια... 'λευτεριά, κουδαρνταλήκι...
ὅς Μελά γελᾷ ὁ Δῆμος, τὸν Μελά θὰ στέψ' ἡ νίκη...
ὅς κούτε πῶς εἶναι κολοκύθια καὶ μαρούλια...
ὅς κακομύζαι, μπάμπα μπουμπου τὰ νταούλια...
ὅς κούτε θὰ 'βγῇ τὸ βλέπει κι' ἓνας κι' ἄλλος μπουνταλάς...
ὅς κούτε, ἔλα κέρνα, καὶ τὴν 'πῆρε ὁ Μελάς.

Τί κακό καὶ τί ἀντάρα!... χίλιοι μπαίνουν, χίλιοι βγάνουν...
ἐκ τῶν πρώτων κομματάρχαι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πηγαίνουν...
Ὅλοι ψῆφοι ἓνας κι' ἓνας καὶ φωνάζουν τώρα τόσοι
κι' ὁ Λεβιδῆς πῶς γιὰ τοῦτον μελετᾷ νὰ ξεσπαθώσῃ,
κι' ἂν κι' αὐτὸς τὸν βοηθήσῃ... ὦχ! ψυχὴ μου! τί καλὰ!...
ἀπὸ τώρα γιὰ ρουσφέτι φορτωθῆτε τοῦ Μελά.

Τῶν τριῶν τὴν συμμαχίαν τὴν ἐπῆρε τὸ ποτάμι...
εἰμπορεῖ κι' ὁ Ἀθηναῖος Κατσανδρῆς νὰ τὸν συνδράμῃ,
ὅπου τώρα παραιτήθη, ὅπως γράφει σοβαρῶς,
ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος τὸν ἤρνήθη ὁ σκληρός.
Κι' ἂν κι' ὁ δίκαννος συντρέξῃ θὰ τελειώσῃ ὁ μελάς,
καὶ σὰν ἄσπρο περιστέρι θὰ πετάξῃ ὁ Μελάς.

Τῶν τριῶν ἡ συμμαχία ἦταν κάζο ἀτιμωμένο...
σέντε μέντε 'στὴς συμμαχίας καὶ 'στὸν Θεόδωρο μισέντε,
ὅπου θέλει τώρα τώρα νὰ κρατήτῃ χαρακτηρῆς
καὶ οἱ φίλοι τοῦ φωνάζουν «τὰ μαλά σου καὶ μιὰ λίσσα»
Τὸ κλεινὸν τριουμβιράτον τὰ παπούτσια τοῦ χαλά.
σέντε μέντε κουτεσέντε κι' ὅλοι γιούρια 'στοῦ Μελά.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.- Έμπρός, έμπρός, βρέ Περικλή...

Π.-

Φ.-

Που με πηγαίνεις; Έλα...

ή έκλογαίς εκόρωσαν και μ' έσφιξε ή τρέλλα.

Μή στέκης σάν κοπόρσκυλο και 'στό ποδάρι σήκω
νά πάμε στόν Σταυρόπουλο, 'στόν Κατσανδρή, 'στόν

Νίκο, [Νίκο, και 'δούμε τόσα μούτσουνα, ν' ακούσωμε παρλάταις,
νά μās χαιδέψουν τρυφερά 'στους ώμους και 'στής

[πλάταις, νά μαζευθουν τριγύρω μας κουμπάραις και κουμπάροι,

ο κάθε υποψήφιος 'δικούς του νά μās πάρη

και νά μās λέγη συγγενείς και φίλους εκ των πρώτων

με διαχύσεις φλογεράς περιπαθών έρώτων.

Σήκω νά λησιμονήσωμε τὰ τόσα 'ξαφνικά μας,

νά σφίξωμε τὰ χέρια των, νά σφίξουν τὰ 'δικά μας,

νά πιούμε την ρετσίνα των, νά πιούμε τὸ ρακί των,

εμείς γιὰ την υγεία μας κι' αυτοί γιὰ τὴ 'δική των,

ν' ανοίξωμε κατάστιχα, μητρώα και λιμπρέτα,

με τρόπο νά σουφρώσωμε καμπόσα τσιγαρέτα,

σέ λαστιχένιο καναπέ τὰ πόδια σου ν' απλώσης,

νά λάβης μέρος ενεργόν εις τὰς διαδηλώσεις,

ν' ανάψης ένα φώσφορο, νά ρίξης ένα συμπάρο,

'στό ζήτω νά ξεσθερνωθής, νά κάνης τὸν κουμπάρο,

νά φῶς καμπόσαις ματσουκιάς και πιόπολλαίς νά δώσης,

ή με καμμία πιστολιά και σύ νά τὰ κορδώσης,

νά τρέχῃ πίσω σου σωρός Παρέδρων και Συμβούλων

και νά σοῦ κάνουν εἰς των τὸν γνώριμον και δούλον,

με τὸ κεφάλι ξεσκεπο νά γονατίζουν 'μπρός σου

και σύ με δέκα δάκτυλα ν' αρχίζης τὸν σταυρό σου,

και νά θαρρῆς, βρέ Περικλή, πῶς αφανῆς αν μένης,

ἀλλ' εμῶς εν αγνοία σου ἀξίζεις και σημαίνεις,

και γιὰ νά τρέμουν Σύμβουλοι και Πάρεδροι 'μπροστά σου

και τόσο νά παρακαλοῦν την 'Εξοχότητά σου,

σημαίνει πῶς και σύ 'μπορεῖς τὰ δόντια σου νά τρίζης

και εἶσαι μέγας ανθρωπος χωρὶς νά τὸ γνωρίζης.

"Ολας τὰς ἄλλας, Περικλή, τοῦ βίου μας ἡμέρας

με 'δνειρ' ἀς πρεφώμεθα και με χρυσῆς χιμαίρας,

καθεὶς εν τέλει κύριος έμπρός μας ἀς φουσκώνῃ,

ἀς βλέπωμε τὸν ἥλιο μας θολό ἀπὸ την σκόνῃ,

ἀς παίζωμε σάν 'Ισπανοὶ τῆς νύκταις μαντολίνα,

ἀς τρώμε γιὰ την ὄρεξι και 'λίγη καβαλίνια,

ἀς μὴ φυτρώνῃ γύρω μας και πράσινο χορτάρι,

ἀς μās ζυγίζουν τὸ νερό με τὸ μαργαριτάρι,

ἀς εἰμεθα τὰ πόπαιδα τοῦ Δήμου και οἱ μούλοι

και τῶν προϊσταμένων μας θεράποντες και δούλοι,

ἀλλ' εἴταν εμῶς ἔρχεται ἡμέρα εκλογῶν

τότε κι' εμείς ἀς ρίπτωμε μακράν μας τὸν ζυγόν

κι' ἀς λέγωμεν 'στους ἄρχοντας «τὴν κλάρα

γνωρίζωμεν πῶς πάντοτε πολὺ μās ἀγαπᾶτε

και πῶς ἐπαραγέμισαν με χῶμα τάντερά μας,

μὰ τώρα προσκυνήσετε και ἦλθε κι' ἡ σειρά μας

Τώρα κι' εμείς θα γίνωμεν κυρίαρχοι μεγάλοι

και ο καθένας ἀπὸ 'μᾶς τὴν πίστι σας θα βγάλῃ

και σεις θα μās φιλήσετε τῶν παπουτσιῶν τῆς

και θα τσουγκρίσετε μ' εμᾶς ποτήρια 'στῆς τῆς

και ὁ ἄμψη μες 'στὰ σπήτια σας ή καθεμιὰ ματῆ

και ποῦρα θα μās δώσετε και ἀκριβὰ τσιγάρα,

κι' αν σεις δὲν μās δώσετε τὰ πέρνομε μονα

σάν 'Ελληνες ἐλεύθεροι και Μαραθωνομάχοι,

κι' εις ὅλους θα ὑπόσχεσθε κολόκουρα και δῶρα

και ὅση σκόνῃ 'πάτησαν τὰ πόδια μας ὡς τώρα

εμείς θα σᾶς τὴν φέρωμε 'στὰ σπήτια σας περὶ

κι' ἀνοίξετε τῆς πόρταις σας και κάμετέ μας θέα

και βαρβατίλα θα βρωμᾷ πολλή 'στὰ σπητιὰ σας

που δὲν θα ἔχουν γλυτωμό μ' αὐτὴν τὰ δουλιὰ

και κάθε ὑπηρέτης σας και καθεμιὰ σας σουπα

ἔως 'στῆς ἄλλαις εκλογαίς θα στέκῃ με τὴν σκόνῃ

Τώρα θ' ἀφήσετε και σεις τὸ σοβαρόν σας ὄρα,

τώρα θα καταλάβετε τὸ τί σημαίνει ψῆφος,

πῶς ο κυρίαρχος λαὸς δὲν ξέρει χωρατὰ,

κι' αν πρὸς καιρὸν ή δρᾶσις του ὀλίγον σταματᾷ,

ἀλλ' εμῶς ἔρχεται στιγμή, ποῦ τὸν προστάξ' ή

νά καταθραυῇ ἐπιπλα προυχόντων και ἀλύσει,

μέσα 'στοῦ κάθε ἄρχοντος νά φτύνη τὸ σαλόνι,

ἀνέτως τὰ ξεράδια του ἐπάνω των ν' απλώνη,

και τὰ ἐντὸς τῆς μύτης του 'στους τοίχους των νά

νά μένουν Συνταγματικῆς ἐλευθερίας ἴχνη.

Ναί, ἀδελφέ μου Περικλή κι' ἀγαπητὲ κοπρίτη,

σήκω νά πάμε 'στοῦ Μελά και εις τοῦ Φρεαρίτη,

ἀλλὰ και 'στον Φιλήμονα και εις τὸν Σουμαρίτη,

και σ' ὅλους ζήτω φώναζε και παλαμάκια κτύπα.

Εἰς τὸν καθένα πρόσεχε κι' εις πάντας διδε πίστι

κι' ἀμφιβολίαν εις αὐτοὺς μὴν ἔχῃς ἐλαχίστην,

φαντάσου δὲ, βρέ Περικλή, κι' σύ κι' οἱ ἄλλοι εἰς

πῶς ή 'Αθῆνα ἔγινε ὡς εἶδος περιδῶλι,

που σάν τὸν 'Εξαρχόπουλο βαστᾶς τὴν ταμπάκη

και μπαίνει μετὰ ξενοιστοσ νά πάρῃς τὸν ἀέρα

ὡσάν κρυστάλλι γάρφαρο κ' ἀθάνατο νερό,

και πᾶς σοφὸς ὑδραυλικὸς τραβῶντας τὰ μαλλιά

ἀλλοῦ πηγαίνει, Περικλή, γιὰ νά εὐρῇ δουλειά.

Φαντάσου κήπους κρεμαστούς και μες 'στὸς ὑπονόμους

φαντάσου με Μωσαικὰ ψηφιδωτούς τοὺς δρόμους

που τὰ παπούτσια του ποτὲ κανεὶς νά μὴ γράλλῃ

Ταρλαμπούμπα, τραλαλά,
ὄλοι ἄσπρο τοῦ Μελά.

και κάθε Πέρσης λουστρατζῆς, ποῦ τώρα θησαυρίζει,

νά πάρῃ τὸ κασόνι του και ὅπως τὸν 'Τστάσπη

νά φύγῃ με τὰ τέσσερα και νά τὸ κόψῃ λάσπη.

Φαντάσου πῶς εἰσέρχεται χειμῶνα ή και θέρος

ὡς εν ἀνάγκῃ ανθρωπος εις τῆς ἀνάγκης μέρος,

και πῶς εκ τούτου ἄρωμα ἐκπέμπεται γλυκὺ,

που δὲν σοῦ κάνει ὄρεξις νά φύγῃς ἀπ' ἐκεῖ,

κι' εἴταν τὸ μοσχοδόλημα ἐκεῖνο ἐνθυμῆσαι

παρακαλεῖς νυχθημερόν εὐκοίλιος νά εἶσαι.

Φαντάσου τὰ 'Ηλύσια πῶς βλέπεις, μπεχλιβάνη,

φαντάσου και εις τὸν Τρελλὸ ἀπάνω συντριβάνι,

φαντάσου δένδρα με χρυσὰ τῶν 'Εσπερίδων μῆλα,

φαντάσου τόσους ποταμούς, ὅπου νά γίνῃ νίλα,

φαντάσου ε,τι ἀγαπᾶς, φαντάσου ε,τι θέλεις,

σάν ανθρωπος τοῦ ραχατιοῦ και σάν Ρωμηὸς τεμπέλης.

'Αλλ' εμῶς ε,τι φαντασθῆς με οἷστρον φλογερόν

φαντάσου το πῶς γίνεται εις τούτον τὸν καιρόν,

που 'έρρισκεται κι' ή εκλογὴ ἀπάνω εις τὴν βράσι,

διότι, εἴταν ή βοή κι' ή φούρια τῆς περάσῃ,

θα 'ῶς και πάλι γύρω σου σωρούς ἀπὸ σκουπίδια

και πάντοτε θα γίνονται τὰ ἴδια και τὰ ἴδια,

ὡς που οἱ δῶδ 'Αρχάγγελοι, ἐνσπείροντες τὸν τρόμον,

σαλπίζουν τὴν συντέλειαν τῶν αἰωνίων νόμων.

Καὶ τότε πᾶ τὸ στόμα σου, ποῦ σοῦ τὸ ἔχουν φράζει,

εις τὸν ὑπέρτατον Κριτὴν τοιαῦτα θ' ἀνακράξῃ :

«ἐρώναξα και μοῦδωσαν μπαγλάρωμα γερό,

ἐρώναξα και μὰ σταλιά δὲν εὑρίσκα νερό,

ἀνέπνευσα κι' ἐμύρισα τῆς Βούτας τοὺς σωλῆνας,

ἐπείνασα και μούφεραν νά φάγῃ καβαλίνιας,

εἶχα μεγάλους πνεύμονας και τώρα πάσχω φθίσιν,

ἐζήτησα βοήθειαν και μ' ἀφῆσαν 'στὴν φύσιν,

ἦγγα 'στον 'Αἰδονόπουλο νά κόψῃ μαῦρα ροῦχα,

κι' ή σκόνῃ μου τὰ ἔκανε ποῦ μού φωνάζαν γιοῦχα,

ἤμουν γυμνὸς εν φυλακῇ κι' ένα δὲν ἤγυρα σῆλον

νά με σκεπᾶσῃ με γλωρὸν συκομωρέας σῦλλον,

ἤθελα φῶς κι' ἐσκότισαν τὸ φῶς μου τὰ φανάρια,

ἐπλάσθην ὀπίους κι' εμῶς με ξύλινα ποδάκια,

ἤμουν Λυγκεὺς και μ' ἔκαμαν νά γίνῃ Τειρεσίας

γιὰ νά ψηφίῃ 'στὰ στραβὰ τοῦ Δήμου τοὺς Μεσσίαν.

Αὐτὰ θα πῆς πρὸς τὸν Κριτὴν και ὅα σοῦ 'πῇ ἐκεῖνος:

«καλὰ νά πάθῃς, καλὰ νά πάθῃς, σάν ἦσαν εἴτοιμο κῆπος.»

Πᾶμε λοιπόν, βρέ Περικλή, 'στὰ σπήτια νά τὸ πῶμε

και νά ἴδωμε πᾶ κι' εμείς ποιὸν θα ὑποστηρίξωμε.

'Στὸν Νίκο τὸν Καλλιφρόνα μετὰ σπουδῆς μεγάλης

τὴν συνδρομὴν του ἐδωσῇ ὁ δυνατὸς ὁ Βάλλης,

ὁ δὲ Λεβίδης, Περικλή, ἀναφανδὸν κηρύττει

ε,τι δὲν εἶναι μοναχὰ ὑπὲρ τοῦ Φρεαρίτη,

και στέκει ὁ Σταυρόπουλος κι' ὁ Κατσανδρῆς μας κλαῖων,

διότι τοὺς παρατήσῃ ὁ μέγας Ναπολέον

και παραίτουνται σήμερον ἀπὸ τὴν νέαν πόλιν,

ἀλλ' ὅποτε μετανόουν και θέλουν ψήφους πάλιν.

'Ο δὲ Φιλήμων ἔχασε Παρασκευὴν και Τρίτην

κι' ὡς φίλους τὸν Σταυρόπουλον ζητεῖ και Φρεαρίτην.

'Ελᾶτε, λέγει πρὸς αὐτοὺς, μὴ ἀνέσθε γὰροί,

ἐλάτε νὰ ἐνώσωμεν τοὺς ψήφους μας μαζί,
 πάρτε σεις τοὺς ψήφους μου καὶ δώστε τοὺς 'δικούς σας,
 ποῦ νὰ τρομάξῃ ὁ καθείς, τὸ γεγονὸς ἀκούσας,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ ἔλθ' ἰσοψηφία
 κι' ὁ Τιμολέων Δήμαρχος νὰ ἔγῃ κι' ἡ συντροφία.
 Ἀσμένως παρεδέχθησαν τὴν πρότασιν οἱ ἄλλοι
 κι' ἡ συμμαχία τῶν τριῶν ἐσήκωσε κεφάλι,
 κι' οἱ φίλοι ἔγιναν κοινοὶ κι' ἀπ' τοῦ Κωστή τὸ σπῆτι
 πηγαίνουν 'στὸν Φιλήμονα καὶ εἰς τὸν Φρεαρίτη,
 καὶ ἀπὸ τούτους ἔπειτα 'στοῦ Κώστα ξαναπᾶνε
 καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς ἀδιάκοπα τὰ χέρια των κτυπᾶνε,
 καὶ πέφτουν τόσα μᾶσκουλα καὶ μυδραλιοβόλοι
 καὶ τέλος πάντων γίνονται μαλλιά κουδάρια ὅλοι.
 Π.-Κι' ὁ Κατσανδρῆς;

Φ.- Ὡς σύμμαχος κι' αὐτὸς καταζητεῖται,
 ἀλλ' ὅμως τὰ ἐσάστισε καὶ πότε παραιτεῖται,
 καὶ πότε πάλι σκέπτεται τὸ φύλλο νὰ γυρίσῃ
 ἢ 'στῶν τριῶν τὴν μέθοδον κι' αὐτὸς νὰ προσχωρήσῃ.

Π.-Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται, μωρὲ, ἡ νέα τριανδρία;

Φ.-Ἰσχυροτάτη ἀληθῶς, γενναία καὶ ἀνδρεία.

Σὺ πῶς τὴν βλέπεις, Περικλῆ;

Π.- Ὅχι πολὺ τυχαίαν
 καὶ μ' ἐνθυμίζει, Φασουλῆ, τὴν Ρώμην τὴν ἀρχαίαν,
 τὸν μέγαν Ὀκταδιανόν, τὸν Λέπιδον, κι' Ἀντώνιον,
 ποῦ εἶχαν ἀπὸ μέσα των τὸ ἱερὸν δαιμόνιον.

Ἀμμεὶ ὁ Σουμαρίπας μας τί κάνει ὁ καυμένος;

Φ.-Εἰκὸς μένει μοναχὰ ἐγκαταλελειμμένος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ βλέμμα μου 'στοὺς ἀδυνάτους στρέφω
 καὶ πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν κι' ἀδυναμίαν τρέφω,
 ἐγὼ 'στὸ λέγω, Περικλῆ, κι' ὡς τὴν ἄνδρ' ἐῖπα,
 πῶς ξεσπαθῶνω φανερά ὑπὲρ τοῦ Σουμαρίπα.

Π.-Κι' ἐγὼ μαζί σου, Φασουλῆ...

Φ.- Εὐοὶ λοιπὸν ὁ Γράκχος,
 ὁ Σουμαρίπας ὁ λιγνὸς καὶ τοῦ νεροῦ ὁ Βάκχος.

Π.-Ἄν ἔβγῃ Δήμαρχος αὐτὸς θὰ παύσ' ἡ ἀνυδρία.

Φ.-Ἀς γίνῃ κι' ἀπὸ μᾶς τοὺς τρεῖς μιὰ νέα τριανδρία.

Π.-Ναί, ναί, ἄς γίνῃ...ζήτω μας...τὰ ἔχω σὰν χαμένα...

Φ.-Πᾶρε καμπόσα φώσφορα κι' ἔλα μαζί μ' ἐμένα
 νὰ νοιώσῃς τὴν ἀξίαν σου, νὰ νοιώσῃς τὴν ἰσχύν σου,
 καὶ νὰ δροσίσης μὲ νερὸ τὴν καίουσαν ψυχὴν σου.

Ἐμπρός, ἐμπρός, πᾶς φρόνιμος ἐλθέτω μεθ' ἡμῶν....

Π.-Ἀμμεὶ ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων—Καλαμῶν;

Φ.-Παραίτησε, βρὲ Περικλῆ, καὶ Μύλους καὶ Καλάμας
 καὶ βγάλε τὸ λαρύγγι σου καὶ κτύπα τὰς παλάμας.

Τὸ ζήτημα τῶν ἐκλογῶν πᾶν ἄλλο καταπνίγει...

ἰδοὺ, ἡ κάλπαις ἐφθασαν κι' ἡ ἐκλογὴ ἐπείγει...

διαδηλώσεις, φώσφορα, καὶ κόσμου χαλασμός,

'στὰς Ἐπαρχίας πόλεμος καὶ λαίλαψ καὶ σεισμός,

σκοτώνεται καὶ σφάζεται ἀνηλεῶς τὸ κράτος

καὶ νίπτει ὁ Θεόδωρος τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτος...

Ἀθῶς, Ἕλληνες, εἰμὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦτο,

κι' ἂν πέφτῃ ξυλοκόπημα καὶ ἂν δουλεύῃ κνοῦτο,

καὶ ἂν τινάζουν μερικοὶ καὶ πέταλα καὶ κῶλα,
 ἐγὼ οὐδετερότητα ἐκήρυξα εἰς ὅλα.

Ἐμπρός καὶ σὺ 'στὰς ἐκλογὰς νὰ ἐργασθῇς ἐκθύμως
 νὰ 'δοῦμε πῶς τί διάβολο θὰ γίνῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος...

ἀνάστα, φίλη μου ψυχὴ, σὰν κούτσουρο μὴ στέκης,
 φανοῦ καὶ σὺ μὲ τὸν λαὸν σωστός ντεληφυσέκης.

Τὸν Σουμαρίπαν Δήμαρχον τῶν Ἀθηναίων κηρύττω.

Π.-Ὅρσε καμπόσαις χαστουκιάς κι' ὁ Σουμαρίπας ζήτω.

Σύμβουλοι Δημοτικοὶ ὑπὲρ πάντας λαϊκοί.

Μέσα 'στὴν τόση ζάλη, 'στὸ τόσο νταβατοῦρι,
 γιὰ Σύμβουλο προτείνω τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη,
 ποῦ τὸ Νοσοκομεῖον δοκιμῶς διευθύνει
 καὶ ἄρρωστο 'στοὺς δρόμους κανένα δὲν ἀφίνει,
 ὁποῦ φωνὴ νομίζει τὸ μάτι του πῶς ἔχει
 καὶ γιὰ τῆς ξέναις ἐννοιαῖς βάζει φτερά καὶ τρέχει,
 μὲ λεβεντιά, μὲ γνώσι, μὲ θέλησι, μὲ θάρρος,
 καὶ εἶναι μέσα σ' ὅλα καὶ πρῶτός μας κουμπάρος.
 Ἀσπρο καὶ μὲ τὰ δῶρά σας εἰς τὸν γιγντὴ Μερκούρη,
 ἀλλοιῶς σὰς πρέπει ξύλο 'στὴ ράχη μὲ τσικοῦρι.

Μὰ καὶ τὸν προσηφίλῃ μας Κατσίμπαλη τὸν πάντοτε,
 ποῦ πῆγε ἄρον ἄρον γιὰ 'φύνη 'στὸ Παρίσι,
 κανένας ψηφοφόρος στιγμὴ μὴ τὸν ξεχάσῃ,
 καὶ Σύμβουλος νὰ εἶναι σὰν μᾶς ξαναγυρίσῃ.

Ἀσπρο 'στὸν Λεονάρδο, τὸν Μῆττο τὸν γνωστό,
 ποῦ χαιρετᾷ τὸν κόσμον μὲ στόμα γελαστό,
 ποῦ τᾶχει τετρακόσα καὶ τοῦτος τὰ μαλαὰ
 κι' ὑπόσχεται 'στὸν ἄνθρωπον ὠφέλιμα πολλὰ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ ποιητὴς Πολέμης, ὁ τῶσον τρυφερός,
 ὁ πλούσιος εἰς αἵστρον καὶ μάλα γλαφυρός,
 ἀναλαμβάνει τώρα τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον,
 ἀρξάμενος τοῦ ἔργου μετ' οἰωνῶν αἰσίων,
 τοιαύτας δὲ θὰ φέρῃ λαμπρὰς μεταρρυθμίσεις,
 ὁποῦ θὰ τὸ διαβάτῃς χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσης.
 Θὰ ἐργασθοῦν εἰς τοῦτο πολλοὶ διαπρεπεῖς
 κι' εἰκόνας δὲ θὰ ἔχῃ συχνὰ τῆς προκοπῆς,
 κι' ἔτσι θὰ γίνῃ πρᾶγμα καὶ τερατοῖσι φύλλον
 κι' ἀνὰ γινώσκῃς τῆς μόδας 'στὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλλον.

Ὁ Πάπ' ὁ προκομμένος, ὁ Γεωργὸς δηλαδὴ,
 τοῦ Ἀστέως συντάκτης καὶ μὲ μαλὰ παιδί,
 ὑπέστη ἐξέτασις 'στὰ Νομικὰ ἐσχάτως
 καὶ ἐγένετο διδάκτωρ κι' ἐν πρώτοις ἀδουκάτος,
 ἐπ' ᾧ καὶ κῆρα φίλος ἐκ μέσης τὸν συγκαίρει
 καὶ ὁ Ρωμῆος ἐπίσης μὲ τῆς καθέως τὸ χέρι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξεροδοχεῖο Εὐδὴ, — δὲ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξόδι,

μὲ Λημεῖον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὲ κῆρα φίλος ἀνδρᾶ, — πᾶσαν ἄλλοτε μαιμῆ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ